

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LVII. In adversis à solo Deo solatium quærit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

tanti momenti negotia inepti, apud Summum Pontificem essent detracturi.

§. LVII.

In adversis à solo DEO solatium quarit.

IN eventis præter expectationem adversis nemo ferè est, qui non solatium aliquod ab amicis emendicet, dolorem suum cum illis communicando, inque eorum velut sinum effundendo. Non ita facere est solitus P. Paulus; qui, cum simile quid evenisset, nihil opis à mortalium quoquam requirebat; hinc alto silentio premebat offensas, aut molestias, quibus fuerat irritatus, neque à quoquam, præterquam à Solo DEO, solatij aliquid requirebat. Siquis fidei meæ arcanum aliquod suum credit (ita in adversariis suis loquitur) allatam sibi aliquam molestiam, aut animi angorem; sentio me impelli ad ejusmodi hominem ob fiduciam, quam de me concepit, & æstimationem mei, quam præ se fert, amandum; dum cor suum quodammodo mihi credit; at cum subinde adverto, quod illud ipsum, quod mihi crediderat, aperiat etiam modò huic, modò illi, imò nulli non, nihil jam æstimo confidentiam, quam erga me præsetulit, sed magis illi irascor, cum videatur potius me voluisse habere ludibrio. Non aliter rem cum DEO se habere censendum est. Magni ille facit, quod ipsi, tanquam amico carissimo, magna familiaritate confidam omnem meam molestiam, omnem meum dolorem: *Tribulationem meam ante ipsum pronuntio.* At si deinde eundem passim alibi vulgo, si conqueror, & totum animum retego; non potest DEUS ampliùs

plius apparentem illam confidentiam sinceræ amicitiae pignus reputare. Hinc mihi satis est, molestiarum, quas patior, testem habere DEUM, neque curæ mihi erit ab hominibus solatij aliquid, me ipsis retegendo, mendicare.

§. LVIII.

Honores illi passim habiti.

Verùm res, & solatia hujus Mundi nullo loco ac pretio habere, non est denique virtutis tam singularis, & heroicæ, ut non etiam Philosophorum Ethnicorum aliqui eò certâ quadam Superbiæ solertiâ pertigerint, quæ tantam sui æstimationem illis instillârat, ut rebus omnibus, quas terra hæc ceteroquin habet, superiores sibi, sèque nimium quantum abjicere viderentur, si curâ aliquâ, & amore illas dignarentur. Excellens, & heroe Christiano digna virtus est, hominum de se judicia æstimationemque nullo modo venari; sentire de se abjectè, quin & ab aliis abjici desiderare, ac quærere. Ad hoc enimvero Fide opus est vivâ, & naturæ viribus majore, Caritate perquam luculentâ, & divini Numinis gratiâ singulari. Atque hujus tam eximiæ virtutis quàm latè patet, egregia exempla P. Paulus, divinis favoribus adjutus, sanè quàm multa edidit. Ut autem meliùs assequamur vim ac valorem illius, necessarium judico, enarrare priùs, saltem ex parte, quibus ille ubique terrarum honoribus cultus, quo plausu ejus gesta celebrata sint. Prætereo hîc, quibus passim encomiis exornatæ sint ejus Conciones, & alia opera, quæ typis edita prodierunt; cùm satis constet, communi judicio habitum illum inter nobilissimos Authores, qui